

Arrest

nr. 243 381 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 september 2020.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij internationale bescherming, in de vorm van de subsidiaire beschermingsstatus, werd verleend in Italië. Zij betwist dit niet.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanbrengt die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekende partij gaat immers nauwelijks in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.2.3. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift o.a. op dat zij in 2008 internationale bescherming verkreeg in Italië. Ze wijst erop dat we intussen reeds 12 jaar verder zijn en dat uit het enige document dat hierover terug te vinden is in het administratief dossier blijkt dat haar bescherming in 2019 verviel. Volgens verzoekende partij wordt evenwel nergens onderzocht of de haar toegekende subsidiaire bescherming heden nog van kracht is en/of deze al dan niet vernieuwd kan worden. Zij verwijt de commissaris-generaal dan ook bijzonder onzorgvuldig te werk te gaan daar, zo oppert ze, op geen enkel ogenblik wordt onderzocht of zij daadwerkelijk nog bescherming geniet in Italië.

De Raad beklemt oont dat eind 2008 door Italië subsidiaire bescherming werd toegekend aan verzoekende partij, hetgeen zij niet betwist. De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatieve bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. art. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Gelet op het voorgaande -de geldigheid van verzoekende partij haar destijds verleende subsidiaire beschermingsstatus wordt niet in vraag gesteld-, wijst niets er op dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Italië, dat zij desgevallend geen geldige verblijfsvergunning zou kunnen bekomen mits het zetten van een aantal stappen en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het

Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. In weerwil van haar algemene verzuchtingen, komt het aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Italië niet langer meer subsidiaire bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Ze brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou (kunnen) beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Italië zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Uit niets blijkt overigens en verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in/vanuit België, bijvoorbeeld bij de Italiaanse ambassade hier, zich hieromtrent heeft geïnformeerd.

3.2.4. De Raad wijst erop dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Italië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.).

3.2.5. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Zo slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“U stelt dat u, nadat u uw verblijfsvergunning kreeg in Italië in 2008, uit het centrum waar u tot dan toe verbleef werd gezet met de boodschap dat u er niet langer kon blijven. U zou nog een maand lang buiten het centrum waar u verbleef geslapen hebben en voedsel gekregen hebben van de andere Somali's die nog in het centrum leefden. Vervolgens vatte u uw reis naar Zweden aan. (Zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, p. 14.) U bleef dus slechts een maand in Italië, nadat u uit het centrum moest vertrekken en ondernam voor uw vertrek naar Zweden geen pogingen om eerst elders in Italië een bestaan op te bouwen (CGVS p. 14). U werd volgens uw verklaringen nog twee maal naar Italië teruggebracht. Eerst door Zweden, waarna u slechts een maand of twee in Italië bleef vooraleer naar Noorwegen te reizen. En vervolgens, nadat Noorwegen u eveneens deporteerde, bleef u slechts een twintigtal dagen in Italië vooraleer opnieuw naar Noorwegen te reizen. (CGVS p. 9, 10, 11.)

Waar uit de door u aangehaalde verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U haalt tevens een incident aan waarbij u, nadat u door Zweden naar Italië werd teruggebracht, door een Italiaanse man gevraagd werd om voor hem te werken, samen met een vriend. Jullie zouden 25 euro per dag krijgen en jullie werkten zes dagen voor hem en kregen elke dag eten. Na de zesde dag weigerde hij echter jullie het overeengekomen bedrag te betalen. Jullie verwittigden de politie, konden een verklaring afleggen en ook de man zelf diende een verklaring af te leggen. Er werd akkoord gegaan de volgende dag om negen uur terug te komen en de man beloofde het geld te geven, doch kwam niet opdagen en de politie stelde niets voor jullie te kunnen doen. Toen u de man later zag, beweerde hij in Italië te kunnen doen wat hij wou. U besloot uw leven te redden, de stad te verlaten en naar Noorwegen te gaan, voor de eerste keer. (CGVS p. 15, 16.)

Uit het bovenstaande kan slechts afgeleid worden dat de politie probeerde te bemiddelen tussen u en de man. Dat zij niet onmiddellijk uw probleem konden oplossen, wil nog niet zeggen dat u in Italië, in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, uw rechten terzake niet op dezelfde manier zou kunnen doen gelden als de daar aanwezige onderdanen.

U probeerde nooit elders in Italië werk te vinden (CGVS p. 15) en verliet steeds korte tijd nadat u in Italië aankwam het land (zie supra), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Bovendien blijkt dat u over een netwerk en middelen beschikte om naar verschillende Europese landen te reizen en er asielaanvragen in te dienen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet concreet in op voormelde vaststellingen, minstens laat ze na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk vermogen te doen. Waar in het verzoekschrift op algemene wijze wordt opgeworpen dat “Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Italië”, blijkt uit niets en toont verzoekende partij niet aan dat zij in de korte periodes dat zij in Italië, waar haar subsidiaire bescherming werd verleend, verbleef, effectief toegang heeft gezocht tot de gezondheidszorg aldaar, laat staan dat zij hierin belemmerd werd. Dat zij, zoals thans eveneens op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze wordt aangevoerd, “nooit toegang gekregen” heeft “tot taallessen of professionele opleiding”, betreft niets meer dan blote beweringen, daar zij niet concreet aantoont tijdens de korte periodes dat zij in Italië verbleef, daadwerkelijk toegang hiertoe te hebben gezocht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk zelf ernstige inspanningen dienaangaande te hebben ondernomen en toont niet aan hierin, door wie dan ook, gehinderd te zijn geweest. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt geenszins de intentie, laat staan doorgedreven pogingen om in Italië een duurzaam leven op te bouwen.

3.2.6. Verzoekende partij kaart voorts en in grote mate in haar verzoekschrift de algemene situatie in Italië aan, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat dakloosheid bij personen met internationale bescherming er een groot probleem is, en waarbij zij op algemene wijze concludeert dat het duidelijk is dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Een dergelijke algemene verwijzing en kritiek volstaat echter geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in Italië, waar haar internationale bescherming werd toegekend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij in de bestreden beslissing, motieven die dus op generlei wijze worden weerlegd of ontkracht.

3.2.7. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij geen zicht heeft op haar verblijfsmogelijkheden in Italië. Zij betoogt het niet eens te zijn met het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij niet aantoonbaar dat zij in Italië haar subsidiaire bescherming niet zou kunnen verlengen. De verzoekende partij meent dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om contact op te nemen met de Italiaanse autoriteiten, temeer zij al 12 jaar weg is uit dit land. Zij meent dat de actualiteit van haar verblijf in Italië moet onderzocht worden.

In voormelde beschikking wordt vooreerst beklemtoond *“dat eind 2008 door Italië subsidiaire bescherming werd toegekend aan verzoekende partij, hetgeen zij niet betwist. De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. art. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of*

verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin." (eigen onderlijning) en vervolgens geoordeeld: "Gelet op het voorgaande -de geldigheid van verzoekende partij haar destijds verleende subsidiaire beschermingsstatus wordt niet in vraag gesteld-, wijst niets er op dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Italië, dat zij desgevallend geen geldige verblijfsvergunning zou kunnen bekomen mits het zetten van een aantal stappen en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. In weerwil van haar algemene verzuchtingen, komt het aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Italië niet langer meer subsidiaire bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Ze brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou (kunnen) beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Italië zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Uit niets blijkt overigens en verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in/vanuit België, bijvoorbeeld bij de Italiaanse ambassade hier, zich hieromtrent heeft geïnformeerd." (eigen onderlijning)

In voormelde beschikking wordt aldus na afdoende onderzoek en op gemotiveerde wijze besloten dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou (kunnen) beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Italië zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. De verzoekende partij toont derhalve niet aan, zo luidt het, dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij een algemeen betoog in het kader waarvan het wederom benadrukt dient te worden dat het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Door aan te geven het hiermee niet eens te zijn, kan de verzoekende partij dit niet ombuigen. Evenmin kan zij haar verantwoordelijkheid van zich afschuiven door op algemene wijze voor te houden dat zij geen zicht heeft op de verblijfsmogelijkheden in Italië en aan te geven dat zij al 12 jaar weg is uit dit land. Waar zij de vaststelling lijkt te hekelen: "Uit niets blijkt overigens en verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in/vanuit België, bijvoorbeeld bij de Italiaanse ambassade hier, zich hieromtrent heeft geïnformeerd" en de bewijslast alzo bij het Commissariaat-generaal tracht te leggen, kan zij dan ook evenmin worden gevolgd. Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij bijgevolg geen valabele elementen of argumenten bij die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Door aan te geven het niet eens te zijn, te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het toevoegen van algemene beweringen zoals dat men de kennis omtrent de verblijfsmogelijkheden in Italië ontbeert en reeds 12 jaar geleden het land heeft verlaten, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS